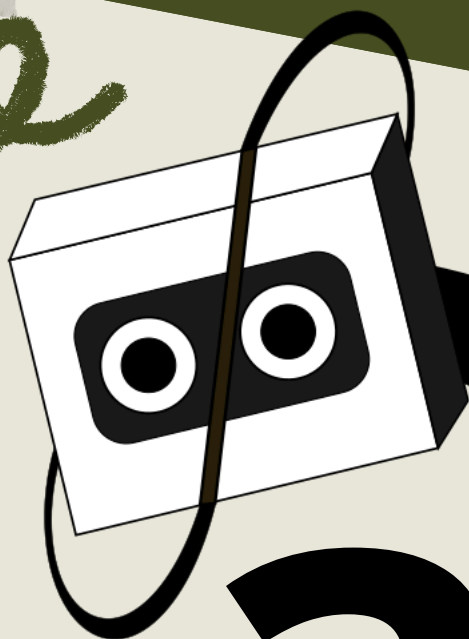

jele

3. KINČ PODLAVIČK

základní
škola
dobřany

Obsah:

Halloween na ZŠ

Nebezpečí na internetu

Rozhovor s Nadou Konvalinkovou

a další ...

Školní rok
2025/2026

JAK PROBÍHAL HALLOWEEN V DOBŘANECH?

Halloween je svátek pro ty, co se rádi bojí. V Česku se ale bohužel moc neslaví, a to pro některé z nás může být dost velké zklamání. U nás v Dobřanech ovšem existuje alternativní možnost, jak si halloween opravdu naplno užít. Vsadím se, že spousta z vás už někdy slyšela o Hororovém ostrově, nebo dokonce na něm byla. Zajímalo vás ale někdy, jaké to je, být jednou z hororových postav, které můžete na ostrově potkat? Já měla to štěstí, že jsem mohla být jednou z nich.

Začalo to ve chvíli, když jsme byli dotázáni, zda nechceme strašit. Samozřejmě jsme se do toho vrhli s nadšením a nějakými očekáváními. Nebyla to má první zkušenost se strašením, protože jsem si to vyzkoušela i minulý rok, nic mi ovšem nebránilo si to užít mnohem víc než posledně.

Konečně nastal onen večer, kdy jsme se všichni shromáždili na starém mostě a rozdělili jsme si místa, kde, kdo bude strašit. Nakonec jsme byli rozmístěni na Martinské stěně a mohli jsme vyrazit do terénu.

Když jsme dorazili na naše místo, rozložili jsme kolem nás naše kulisy a připravovali jsme se na onu chvíli, kdy projde první skupinka lidí. Strašení poprvé je jako první palačinka. Ne vždy se povede a musíte najít správný způsob, jak na to. My ho našli minimálně po patnácti minutách strašení. Na strašení mne nejvíce baví vnímat, jak se daní lidé chovají a jak má každý úplně jinou reakci. Někteří (obzvláště mladší děti) se neubránili breku, někteří to brali s humorem. Samotné strašení není poměrně náročné, ale stát na jednom místě dvě hodiny a snažit se, aby z toho měl každý nezapomenutelný zážitek, už tak lehké není. Řekla bych, že letošní rok byl velmi podařený. Chtěla bych ale také podotknout, že není důležité, jak si to užijete, ale hlavně to, že si to vůbec užijete, a to jakýmkoli způsobem.

Adéla Lockerová, 8.B

HALLOWEEN

3. ročník prožil opět letos halloweenské řádění v tělocvičně. Různé soutěžní hry jako třeba nošení oka na lžici, slalom na koštěti, běhací skládačka a jiné. Po průvodu masek proběhlo ocenění těch nejlepších, následovalo vyhlašování nejoriginálněji vydlabaných dýní a halloweenské hororové disco. Bylo fajn užít si společnost, kde všichni vypadali opravdu STRAŠNĚ!

žáci 3.C

STRAŠIDELNÁ NÁVŠTĚVA V BY(I)STRU KAVÁRNĚ V DOBŘANECH

Když se otevřely dveře Bystra na Halloween 31.11.2025, cítili jste husí kůži a atmosféru děsivého svátku velmi intenzivně. V dopoledních hodinách jste mohli slyšet i výskot, smích a sem tam i „strašidelný“ výkřik menších školáků. Majitelka Bystra paní Kristýna Virglová se totiž rozhodla, že letošní Halloween nebude jen o dýních, ale i o radosti pro děti z místní základní školy.

Celý podnik se proměnil ve strašidelnou stezku – z pavučin viseli netopýři, kouty hlídali kostlivci, mrtvé nevěsty a duchové, z temných zákoutí vykukovaly příšerky, které si personál mnohdy vyrobil sám. Pro malé návštěvníky v kostýmech byly připraveny zábavné disciplíny na dvorku, který vypadal spíše jako děsivé oživlé pohřebiště. Děti si zkusily lukostřelbu vedenou čarodějnou paní, balanční souboje strašidel i třeba házení kroužků na kouzelnický meč.

„Chtěli jsme, aby naše tematická výzdoba získala větší smysl a uplatnění, tak jsme se rozhodli pozvat děti a uspořádat jim strašidelnou chvíli s halloweenskou zábavou.”

Děti odcházely s rozzářenýma očima. Děkujeme za Vaši pohostinnost! 😊

Možná si někdo z vás říká, že AI video na netu rozpozná každý. To ale není úplně tak pravda. Schválně někdy svým rodičům ukažte jakékoli AI video, co najdete, a zjistíte, zda to poznali či ne. V dnešní době každý z nás vlastní mobilní telefon, tablet či počítač. Někdy je ale opravdu těžké se v tomto prostředí orientovat, obzvlášť když spadnete do takzvané králičí nory fake, nebo AI videí. Někdy se dokonce můžete stát obětí kyberšikany.

Asi každý z nás někdy zažil, že přijdete znavení ze školy, nic vás nebaví, musíte se učit na další tři testy, které píšete hned další den, ale vůbec nemáte páru, o čem čtete, píšete. V tuhle chvíli si většina z nás řekne, že bude stačit, když to zvládneme na čtyřku, a vezmeme do ruky telefon. Najednou úplně vypnete a nevnímáte, co se děje v okolním světě. Teď jste pouze vy a váš mobilní telefon. Každý asi známe to, když si řekneme, že budeme jen pár minut koukat na Instagram, TikTok nebo Youtube shorts. Když se ale pak kouknete na hodiny, je půl osmé a vy si uvědomíte, že jste nestihli vůbec nic, co jste chtěli, a je čas jít spát.

Přesně kvůli tomu, že většina z nás stráví na internetu celý den, je potřeba, abychom se o nástrahách na internetu více dozvěděli, naučili od odborníků. Právě kvůli tomu byl na celém druhém stupni program s názvem Dny bezpečného internetu ve dnech 19.-21.11., kde jsme se podle ročníků dozvěděli něco o tom, jak se na internetu chovat, co dělat, a naopak co nedělat. V každém ročníku se lektori věnovali různým tématům, od nejjednodušších po ta náročnější. Získali jsme tak poznatky o digitální stopě, reklamě, kritickém myšlení, propagandě...

Mne osobně nejvíce zaujalo, když jsme měli najít na Instagramu AI profil a zjistit o něm co nejvíce věcí. Bylo to v rámci povídání o digitální stopě, kterou máme každý z nás. Někdy ji dokonce začnou už i naši rodiče pouze tím, že zveřejní fotografii nás jakožto malých nevinných dětí. Proto je dost potřeba si hlídat, co všechno na internet dáváme a jak se na sociálních sítích vyjadřujeme.

Adéla Lockerová, 8.B

KOUZLO ČTENÍ

V době sociálních sítí a mobilů se může čtení zdát už nepotřebné. Proč bychom měli otevírat knihu, když je pohodlnější si pustit film nebo video?

Spousta lidí vnímá čtení jako nudné nebo jako povinnost, například v učebnicích, ale tyto „nudné“ stránky jsou nejlepším zdrojem pro zlepšování slovní zásoby, posilují paměť, soustředění a logické uvažování, rozvíjí kreativitu a představivost. Knihy nám také umožňují poznávat nové kultury, nápady, myšlenky i historické události. Čtením se také můžete uklidnit a snížit tak svůj stres. A taky, jak jinak byste se chtěli objevit ve světě fantasy, dobrodružství či romantiky? Čtením. Navíc čtení nemusí být jen povinnost, ale i skvělý koníček!

Pokud někdo neví, jak začít, může sáhnout po kratších knihách nebo po žánru, který ho baví. Pokud by si někdo s výběrem nevěděl rady, může zamířit do knihkupectví. Pokud by Vás čtení začalo bavit, můžete nakupovat knihy z druhé ruky, které jsou například o polovic levnější než v knihkupectví. A navíc podporujete planetu a životní prostředí.

A jaké má kniha výhody před filmem nebo videem? Číst můžete zkrátka kdekoli, ve škole, na zastávce, na cestách... Ale zato film nebo video potřebují wifi, nebo data.

Tak pojďte zalistovat, užít si zvuk otáčející se stránky a čekání na překvapení, co bude dál.

Karolína Janděčková, 8.B

ROZHOVOR SHEREČKOU A MODERÁTOROU: NAĎOU KONVALINKOVOU

Jaký jste měla den?

Vstávala jsem v půl šesté, abych se naličila, učesala a vosm hodin jsme vyjžděli z Prahy. Byli jsme tady v jedné škole v Kolovči a teď jsem tady. Mezitím jsem si dala oběd. Ryby a brambory, tuňák a bylo to moc dobré.

Co jste dělala v Českém rozhlase?

V Českém rozhlase účinkuji poměrně často. Nedávno jsme tam měli pořad Pochoutky na talíři. Ten spočíval v tom, že jsme si pozvali hosta, ten host přinesl nějaký recept, třeba po babičce, po mamince, nebo zcest, a my jsme během rozhovoru s ním to jídlo uvařili. A to už netočí kvůli COVIDu, protože restaurace zavřeli. A teď tam natáčíme Pochoutkový rok. To znamená, že posluchači nám posílají recepty. Letos je to nasladko, takže koláče, dorty, buchty, a my vybíráme jako porota, pan Paulus, pan Sapík a já, ty nejlepší recepty. Dáme to potom na internet, pak to režisérka natočí, jak se to vaří, přesný postup, a posluchači vybírají ty nejlepší recepty, a na konci roku, to bude v prosinci, potom odměníme tři nejlepší do balíku.

Dozvěděli jste se, že jste celý život bojovala s váhou.

Jak se změnil váš vztah k vašemu tělu během let?

Už si tolik nevyčítám ty kila, protože jsem zjistila, že to nemá cenu. Že veškerá dieta způsobí, že člověk sice zhubne, ale potom nabere třeba dvakrát tolik, takže už to neřeším. Akorát prostě jsem si usměrnila jídelníček, že jím něčeho víc, něčeho míň.

V kolika letech jste se začala věnovat herectví?

Na gymnáziu jsme měli divadelní kroužek. Bylo to gymnázium Jana Nerudy v Hellichově ulici. Tam taky začínali bratři Štěpánkové, právě Klára Jerneková, Honza Hartl, Milenka Štaňasová. Stala jsem se členem toho dramatického kroužku a vlastně všichni, kteří jsme tam účinkovali, tak jsme se potom pokusili o zkoušky na divadelní fakultu a znašeho ročníku se nám to povedlo třem. Byl to Hanuš Bor a Markétka Křenková Pišťalová. A Markétka teda divadlo nehrála, ale stala se zní rozhlasová režisérka, psala si svoje vlastní hry a byla vynikající režisérka. Takže nás často z ročníku obsazovala.

Co vás na herectví baví i po tolika letech? Pro mě je to svátek, jít na to jeviště. Já si připadám jak v kostele. Tam člověk vlastně necítí bolest. Je to prostě magický a zázračný. A každý večer, i když hraju stejné představení třeba po desáté, po patnácté, je stejně jiné, protože já tam přijdu s jinou náladou, s jinými pocity, diváci, kteří se sejdou, tak mají taky ten den, co prožili za sebou, takže jsou zase úplně jiní, a potom večer se to setká, my cítíme tu jejich energii a předáváme jim tu naši a je to zázrak.

Na jakém natáčení jste se nejvíc zasmála a na které nejvíc vzpomínáte?

Vzpomínám ráda na každé natáčení, ale hlavně na to, co právě točím. Teď třeba točím seriál Polabí s Václavem Vydrou. Hrajú tam takovou starou paní. Potkáme se spanem Vydrou v nemocnici, oba po mrtvici, on je v Dobčicích, já jsem v Dubové. Vznikne mezi námi takové něžné přátelství. On mě

vždycky pozve domů, ale protože už začíná zapomínat, tak vždycky zapomene a řekne: „Co tady ta ženská dělá?“ A já říkám: „Tak Františku, přistě, až si zase vzpomeneš.“ Takže to točím teď. Jinak vzpomínám samozřejmě na ty největší filmy, což byla Adéla ještě nevečeřela a Nebeští jezdci. To bylo krásný. Tam vlastně ta Adéla byla obrovská loutka přes celý ateliér a vodili ji tam na ochozech loutkovodiči, kteří ji měli navázanou na takových silonových nitích. Ale jak se svítilo do těch světél, ty silonové nitky se leskly. Oni lezli po žebříčcích a černili to tuší, aby to nebylo vidět a nebylo poznat, že je to loutka. Trvalo to strašně dlouho, tento trik.

V čem má pro vás herectví osobní význam?

Je to v tom, že člověk může a má tu moc někoho rozesmát, ale i rozplakat. A že může vlastně sdílet něco, co je potřeba prostě mezi lidmi dostat.

Hrajete raději v divadle, nebo ve filmu, a proč?

Já si myslím, že divadlo je základ. Tam se naučíte to řemeslo. Tam se naučíte dobře vyslovovat, dobře mluvit, a hlavně ztvárnit nejen sám sebe, ale i úplně jiný druh postavy, než jste vy sám od sebe. Kdežto ten film je vlastně, vlastně tam můžete hrát sám sebe. Samozřejmě, že si člověk musí zvyknout, že ta kamera zaznamená všechno, takže třeba stačí jenom, že si člověk pomyslí a už je to vidět. Kdežto na jevišti, tam si jenom pomyslet, to divák na balkoně nevidí. Tam skutečně musí být velká gesta, hlas mohutný, aby to došlo až na ten balkon, a samozřejmě dokonalá dikce.

Jak jste se od herectví dostala k moderování?

Oslovil mě Patrik Rozehnal v Českém rozhlase, jestli bych neuváděla ten pořad Pochoutky na talíři. Já říkám: „Patriku, já jsem herečka, já nejsem moderátorka, to je úplně jiná profese.“ Prostě to takhle nevidím. Říká: „Ale, Naďo, to je o jídle, a to prostě by tě mohlo bavit.“ Já říkám: „Víte co, tak pojďte ke mně domů a zkusíme to. Já něco uvařím a budeme o tom teda povídat a třeba řeknete, že to je blbost a že to nemůžu dělat.“ No, tak jsem něco navařila, kluci se najedli a já jsem říkala: „Tak tohle jsem vařila takhle a tohle.“ A začala... „No, Naďo, to je přesně ono.“ O jídle mluvím ráda, vařím ráda, takže nakonec prostě jsem se to vaření taky naučila.

Co byste poradila svému mladšímu já?

Že se nemuselo tolik bát a že nemuselo mít tak velkou trému, že si mělo víc věřit a být odváznější.

Jaké máte plány vherectví a osobním životě do budoucna?

No, těch plánů moc není. Mně bude příští rok 75 let. Takže teď se Divadlo na Vinohradech stěhuje, protože je před rekonstrukcí, tak se stěhujeme do divadla na Vinohradské třídě, do Radiopaláce. Tak tam budu mít premiéru Ondiny, kdehrajurybářku. Takže to je zatím takový to nejbližší příští. A pak dál nevím, co mi osud přichystá. Taký točím seriál, ten se bude točit ještě další rok. Takže to je předemnou.

Na rozhovoru se podíleli: Michaela Suchá 6.C, Linda Bursová 7.C, Veronika Topinková, Nikola Straková, Adéla Lockerová, Karolína Jandečková, Sára Hejduková 8.B, Daniel Topinka, Daniel Vimr, Adéla Jandečková, 9.B

NÁVŠTĚVA, NA KTEROU REDAKTOŘI ZŠ DOBŘANY NEZAPOMENOU

Ne každé město se může pochlubit, že ho svou návštěvou poctila jedna z největších legend českého divadla a herectví, ale my ano! Navštívila nás totiž paní Naďa Konvalinková. Paní Konvalinková s sebou přinesla neuvěřitelné množství pozitivní energie, byla velmi laskavá, a to se ukázalo i během naší osobní schůzky. Z její návštěvy vznikla nejen krásná vzpomínka, ale také velmi otevřený rozhovor.

Adéla Jandečková, 9.B

HOME FOR TREES

Home for Trees je ekologicko-lesnická organizace, která v ČR od roku 2019 sází biodiverzní lesy, lesy smíšené, které jsou odolnější vůči změnám klimatu. Sázecí akce a vzdělávací program pro školy o sázení a lese vznikl díky podpoře společnosti Forvia.

Ve čtvrtek 30.10. se třídy 6.A a 8.C zúčastnily této sázecí akce s Home for Trees a Forvia Faurecia (finančně podpořila) ve Spáleném Poříčí. Když jsme dojeli na místo, mile nás překvapilo, že pořadatelé akce pro nás měli připravené čepice, rukavice a také bundy. Odložili jsme si batohy a rozdělili jsme se na 3 skupiny. Jedna skupina šla sázet stromky, druhá skupina se s odborníkem na lesní pedagogiku vzdělávala pomocí her v lese a třetí skupina poznávala živočichy z lesa. Postupně jsme se všechny tři skupiny prohodily a všichni si vyzkoušeli všechno. Poté, co jsme prošli všechny stanoviště, jsme se sešli u ohně, abychom se ohřáli. Bylo zde pro nás také připravené občerstvení. Mohli jsme si opéct buřty nebo hermelín, vzít si koblihu, sušenky a pití. Poté jsme si sbalili všechny své věci a šli jsme zpět k autobusu. Moc děkujeme, že jsme se této akce mohli zúčastnit a dozvědět se pro nás nové informace o lese, a hlavně přispět k vysázení nového lesa. Tuto akci jsme si všichni moc užili.

Kristýna Netušilová, 8.C

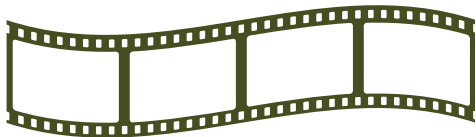
UKODĚLNÝ KURZ NENÍ JEN O VYRÁBĚNÍ

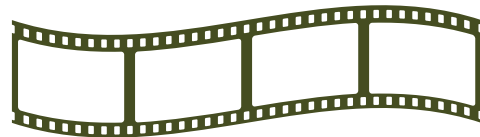
Na tomto kurzu zažijete kouzelnou atmosféru útulné dílny, milé lidi, ale také si užijete pobyt na zahradě. V dílně jsme skládali krabičku, která musela být opravdu přesně, protože se do ní pak zasouvala dřívka, které tvořila dno. Sloužit může k čemukoliv. Na krabičku jsme také lepili ozdoby. Ještě jsme si mohli vycpat i plyšovou mini dýni. Výrobky nám zůstanou, a to nám moc pomůže, pokud chceme někoho potěšit třeba teď na Vánoce. V dílně jsme používali pilu, pilníky, štětce s barvou a tak podobně, zatímco druhá polovina spolužáků měla jiné aktivity. Na zahradě pomáhali hrabat listí a čistit vše včetně kompostu. Bavilo nás i trhat plevel. Seli jsme také nějaké nové rostliny a ukazovali si, jak se s některým zahradním náradím pracuje. Máme možnost ochutnat jablka nebo mrkev. Na faře je vždycky blaze!

Lenka Samcová, Štěpán Karel Hrábek, 5.B

JUNIORFEST

PASTÝŘ NEBO DJ?

Představte si, že jdete do kina, sedíte, koukáte na hlavního hrdinu a v duchu si odškrťáváte, co se stane dál. Přesně takhle jsem se cítila, když jsem viděla film DJ Ahmet.

Film vypráví o chlapci jménem Ahmet. Chlapec žije ve vesnici v Severní Makedonii se svým přísným otcem a mladším bratrem Naimem, který ztratil řeč po smrti matky. Jeho život je předurčen tím, že musí pokračovat v rodinné tradici a starat se o stádo ovcí. On ale tajně sní o tom, že bude Djem. Vše se ale náhle změní, když dorazí potají na party a potká dívku Aju, do které se zamiluje....

Co je na tomhle filmu skvělé a co mi naopak nelíbilo?

Líbilo se mi nahlédnout do zcela odlišné kultury, také mě zaujala hudba, která dodávala filmu energičnost a dynamiku. Největší slabina filmu pro mě byla v tom, že se děj dal předpovídat. Chyběl mi tam moment, který by mě donutil přemýšlet o tom, jak film dopadne. Také jsem měla pocit, že film je příliš zaměřen na hlavní postavu a ostatní postavy jsou opomíjeny. Film se totiž nezabývá hlouběji problémy dívky ani otce. To si myslím, že je chyba, protože film by mohl být zajímavější a překvapivější, viděli bychom různé úhly pohledu a začali bychom nad situací více přemýšlet. Celkově bych film zhodnotila jako povedený z hlediska atmosféry a prostředí, ale nepovedený z hlediska dějové originality a opomíjení hloubky vedlejších postav.

Adéla Jandečková, 9.B

OMYLEM NAPSALA KNIHU

Byli jsme v našem dobránském kině Káčko na filmu „Omylem jsem napsala knihu“. Bylo to o dvanáctileté holce, která se jmenovala Nina. Viděla v obchodu deník a rozhodla se tak nějak náhodou, že ho začne psát a vyrovná se tak s tím, co ji trápí. Nebylo toho málo. K tomu její láska byl kluk, kterého potkala v obchodě a šla na jeho oslavu, ale zachovala se hloupě, když se mu smála, že neumí tancovat. Naštval se na ni. Všechno ale dobře dopadlo i s ním, i s potížemi v její rodině.

Radovan Hajdúk, 5.C

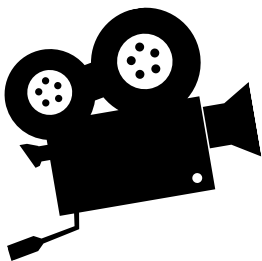
JAK NAJÍT SÁM SEBE?

Během Juniorfestu jsme měli možnost zhlédnout film Honey. Tento film získal zvláštní uznání poroty v kategorii pro děti od 10 do 14 let.

Hlavní postavou je dívka Honey, které je 13 let. Trápí ji to, že se musí vyrovnat s „chaotickým rodinným životem“. Její mamka je pořád zaneprázdněná. Starší sestra má Downův syndrom a její otec má taky své problémy. Ve škole je stydlivá a snaží skrývat, jak to doma opravdu má. Má velký talent na hudbu, a bohužel o tom nikdo neví. Zjistila, že její dědeček, o kterém mamka říkala, že už nežije, možná stále žije. To ji nasměruje na cestu hledat svého dědečka a sebe.

Film se mi moc líbil kvůli tomu, jak Honey byla ze začátku stydlivá, ale na konci sama sebou. Celkově na mě udělal dojem a dokázal mi, že i mladý člověk může být silný, citlivý a může dokázat víc, než si myslí. A na toto bychom měli myslet v okamžicích, kdy si myslíme, že už dál nemůžeme, že už hůř být nemůžeme!

Linda Bursová, 7.C

Mně se líbil příběh, kde dědeček létal. Juniorfest je super.
Johanka Š., 3.C

Zaujalo mě, jak se pohádka vyráběla. To, že přendávali při mluvení postav tvar pusy pinzetou.
Zuzka F., 3.C

Bylo to krásné! Za mě to
teda byla nejhezčí
pohádka na světě.
Josefka Ch., 3.C

POHÁDKY PO BABIČCE

Třetí ročník byl na filmu Pohádky po babičce. Bylo to o dětech, které jezdily na prázdniny k prarodičům, kde jednou už babička nečekala, protože umřela, tak trávily prázdniny jen s dědou. Jedna z vnuček se snažila její pohádky oživit a vyprávěla je stejně zábavně a také v jejím klobouku. Příběhy byly čtyři. Dědeček jim podle babiččina posledního příběhu mezitím vyrobil krásnou vzpomínkovou promítací lampičku.

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU NATÁLIÍ KORNHEFROVOU

Jaké předměty učíte? Vystudovaný mám zeměpis a tělocvik, a učím ještě angličtinu, výtvarku a rodinku.

Kolik tříd učíte? Šest.

Chtěla jste být někdy něčím jiným než učitelkou? Jo, chtěla jsem být nejdřív policajtkou a potom bych chtěla vlastnit hotel.

Podporoval vás někdo, když jste se chtěla stát učitelkou? Kdo? Mhm, asi

celá rodina, a protože mamka je učitelka, tak to bylo docela jednoduché jít v jejích šlépějích.

Vy už jste na naší škole učila i minulý rok. Co a jakou třídu jste učila? Měla jsem šest hodin tělocviku. Učila jsem v šesté třídě a sedmé třídě.

Jak byste to porovнала s tímto školním rokem?

Je to výrazně náročnější mít celý plný úvazek, ale baví mě učit zeměpis. To je můj nejoblíbenější předmět, takže jsem spokojená.

Já taky vím, že jste minulý rok dělala dozor na jednom stanovišti. Na jakém to bylo? Jo, na fotbale jsem byla.

Jaký jste z toho měla pocit? Měla jsem z toho dobrý pocit. Líbilo se mi, že si to kluci všechno organizovali sami a měli to dobře zvládnuté.

Chtěla byste být na nějakém stanovišti i letos? Na jakém? No, a já mám letos chválu různosti na starost, takže nebudu na stanovišti, ale budu to mít pod palcem všechno.

Jak se vám líbí na naší škole? Líbí se mi hodně. Jsem ráda, že tady můžu učit a přijde mi to přátelské a hezké prostředí.

Máte v plánu odejít někdy? Zatím vůbec ne. Zatím jsem ráda, že jsem tady a neplánuju odejít. Plánuju se vzdělávat a zlepšovat ve své učitelské profesi.

Chutná vám jídlo ze školní jídelny? Někdy víc, někdy míň. A úplně nejoblíbenější je obalovaný celer, brambory a ta jejich výborná tatarka.

Dozvěděli jsme se, že ráda cestujete s rodinou. Jaké země se vám nejvíce líbily? Nejvíc asi Brazílie. Tam jsem teda byla ještě ne s celou rodinou. A pak jsme byli v Černé Hoře, ta je nádherná, a určitě Sardinie a Lefkáda, nádherné místo.

Daniel Topinka, 9.B

TOMÁŠ SLAVÍK A BIKING

Je to biker, který vyhrál čtyřikrát mistral světa, světový pohár a 2. místo na mistrovství světa desetkrát po sobě. Narodil se v roce 1987. Biking je dost nebezpečný sport. Na letošním Rampage (biking soutěž) se málem velmi vážně zranil. Sedm dalších závodníků se tam velmi zranilo. Nejvíce Adolf Silva. U bikingu hodně záleží na kole. Když máte kolo bez odpružení, tak se špatně skáče. Nejlepší kolo, co můžete zvolit pro tento typ závodění, je hliníkové. Hliník je lehký a kolo lépe skáče do výšky. Dále je důležité odpružení vzadu i vpředu a tlusté gummy jsou lepší do terénu. Nejlepší bikepark v ČR je na Špičáku na Šumavě u Železné Rudy. Náročná je cesta Struggle, volí ji spíše zkušenější jezdci, přijďte se podívat 😊.

Šimon Sýkora a Michal Hrbáč, 5.A

PROJEKT EDISON JE ZAJÍMAVÁ AKCE, KTEROU SI NEJDE NEUŽÍT.

Nepálec nás naučil říkat nepálsky „ahoj“. Nejvyšší hora je Mount Everest, jejich religie je hinduismus a buddhismus. V Nepálu dělají téměř každý den festivaly. Turkyně mluvila o kultuře a jídle. Naučili jsme se, že největším městem je Istanbul a že Turecko bylo součástí Osmanské říše. S Turkem jsme hráli kahoot na mobilech. Američan povídal o státech Ameriky a prezidentech.

Mykhailo 5.C

Nepálec nám říkal, že uctívají krávy a nemůžou jíst hovězí maso. Američan nám prozradil, že jim ve školní jídelně nevaří teplá jídla. Tahle akce byla zajímavá.

Petr 5.C

Projekt Edison je mezinárodní vzdělávací projekt, který do českých škol přivádí studenty z různých zemí světa. Ti představují svoji zemi, kulturu, tradice a zvyky formou prezentací a her. Cílem projektu je podpořit toleranci a porozumění mezi národy a zlepšit angličtinu žáků. Žáci se naučí něco nového o světě a zároveň si vyzkouší komunikaci v cizím jazyce.

Veronika, 5.C

V říjnu jsme zažili akci Edison, při které přijeli do naší školy lidé z ciziny. Tentokrát k nám přijeli dva lidé z Turecka, Nepálec a Američan. Všichni si pro nás připravili zábavné úkoly, a ačkoli jsme mluvili jen anglicky, tak jsme si výborně rozuměli. Nepálcovi, kterému jsme sice rozuměli hůře, jsme museli pochválit pěknou prezentaci, a nakonec nám pustil i nepálskou píseň. Opakovali jsme po něm text i pohyby a poznali tak jejich tanec na tradiční píseň. Jako druhou jsme navštívili Turkyni Ilaydu. S Ilaydou jsme probírali turecká jídla a řekla nám, že v Istanbulu je tolik koček, že si ji můžete chytit na ulici a chovat doma. Jako třetího jsme poznali Turka, který si pro nás připravil kvíz v Kahoot, což je hra na internetu, do které se vygeneruje kód. Po zapnutí hry jsme odpovídali na otázky, soutěžili mezi sebou a zopakovali jsme si kulturu Turecka, se kterou nás již seznámila Ilayda. Nakonec jsme se přemístili do třídy, kde na nás čekal rodilý Američan. Řekl nám o typickém bydlení Američanů, ale i o školních uniformách, které nosí žáci amerických škol, o průběhu amerických svátků, jídle, jejich vlajce a o dalších zajímavostech. S kamarádkou jsme zhodnotily jejich uniformy jako velmi hezké, ale nosit bychom je nechtěly.

Lenka Samcová, 5.B

V pátek 24. 10. byl Edison. Přijedli k nám cizinci a vyprávěli nám o sobě a své zemi. My jim na oplátku povíдали o naší a přinesli tradiční české pokrmy – já přinesla povidlové buchty. Nepálec nám pouštěl hezká videa z jejich přírody. Turkyně nám ukazovala jejich peníze a tradiční tureckou konvičku na kávu. Třetí hodina mě bavila nejvíc, byla opět s Turkem, hráli jsme interaktivní hru o Turecku. Nakonec jsme s Američanem skládali kartičky o Americe. Celý den byl hezký a zábavný, dozvěděla jsem se mnoho nových věcí.

Lucie, 5. C

ROZHOVOR SE SUDHAN MARASENI Z NEPÁLU

Why did you decide to visit our country and where did you get the idea to visit the Czech republic?

That's great. I decided to visit the Czech Republic because I am a volunteer. I love to be a volunteer and I want to learn cross culture between two countries, between My Nepal and the Czech Republic. So, I want to do volunteers in the Czech Republic for the school because I love children and I love to teach and I love to learn something new from other countries. And I got this opportunities from the AIESEC team, one kind organization.

Have you ever heard about the Czech republic?

I heard about the Czech republic in Nepal. I have one school in the Himalayan region of Nepal. In that time,

Proč jste se rozhodl navštívit naši zemi a kde jste získal nápad navštívit Českou republiku?

To je skvělé. Rozhodl jsem se navštívit Českou republiku, protože jsem dobrovolník. Miluji dobrovolnictví a chci se učit o kultuře mezi dvěma zeměmi, mezi mým Nepálem a Českou republikou. Chci tedy v České republice dobrovolně pracovat pro školu, protože miluji děti, rád učím a rád se učím něco nového od jiných zemí. A tuto příležitost jsem dostal od týmu AIESEC, což je laskavá organizace.

Slyšel jste někdy o České republice?

Slyšel jsem o České republice v Nepálu. Mám jednu školu v himálajské oblasti v Nepálu. V té době tam

there is one guy from the Czech republic. He did volunteering in our school. And I know about your country from him.

What do you like in Dobřany? Do you like our school and what do you like in our school?

That's great. I like it. Every city is related with the history. I like Dobřany, it's very famous for the mental health, another one is this school. Regarding this school, I like, it is very well-managed school. What is the interesting fact here – students can move very frequently. Most of the children can speak English, it is good because English is necessary in this globalization. I am very impressed their moral education. Children know how to respect the teachers.

What do you like the most about your country?

So, my country, I love traditions and culture. Especially Nepal is very rich in cultures. We can respect for everyone. We have own traditional food which attracts so many tourists. A major thing is Buddha. Lord Buddha was born in Nepal. Mount Everest, Himalayas, and art and architectures. It is very famous in Nepal and I love Nepal.

What do you like to do in your free time? Do you have any goals?

I'm providing the free education for the children. I am not only supporting from Nepal. I am supporting for the Congo and Haiti, too. And India, in different parts of Nepal, provide the quality education for the children. And my free time I am learning the new things, I'm providing this for the children, I have 290 children.

What did you study? What is your job?

I studied master degree in travel and tourism management. I did sociology. I work as a social worker around the world.

Why should we come to your country?

That's wonderful. If you want to experience new culture, tradition, you should be in Nepal. In Nepal there are 123 types of languages, 127 types of cast systems. If you want to see the nature, peace of the heaven, you should be in Nepal. For the mountaineering, foot tracking, for bungee jumping, explore new things, culture, art, architecture. You should find the naturally Nepal in Nepal.

byl jeden student z České republiky. Dělal dobrovolnictví v naší škole. A o vaší zemi vím od něj.

Co se vám v Dobřanech líbí? Líbí se vám naše škola a co se vám v naší škole líbí?

To je skvělé. Líbí se mi to. Každé město je spjato s historií. Mám rád Dobřany, jsou velmi známé pro duševní zdraví, další je tato škola. Co se týče této školy, líbí se mi, je to velmi dobře vedená škola. Zajímavé je, že se studenti mohou velmi často stěhovat. Většina dětí umí anglicky, což je dobré, protože angličtina je v této globalizaci nezbytná. Jsem velmi ohromen jejich morální výchovou. Děti vědí, jak respektovat učitele.

Co se vám na vaší zemi líbí nejvíc?

Moje země - miluji tradice a kulturu. Zejména Nepál je velmi bohatý na kultury. Umíme respektovat každého. Máme vlastní tradiční jídlo, které přitahuje tolik turistů. Důležitý je Buddha. Pán Buddha se narodil v Nepálu. Mount Everest, Himálaj a umění a architektura. V Nepálu je to velmi slavné a já Nepál miluji.

Co rád děláte ve svém volném čase? Máte nějaké cíle?

Poskytuji dětem bezplatné vzdělání. Nepodporuji jen Nepál. Podporuji také Kongo a Haiti. A Indie, v různých částech Nepálu, poskytuje dětem kvalitní vzdělání. A ve svém volném čase se učím novým věcem, které dětem poskytuji, mám 290 dětí.

Co jste studoval? Jaké je vaše povolání?

Studoval jsem magisterský titul v oboru managementu cestovního ruchu. Dělal jsem sociologii. Pracuji jako sociální pracovník po celém světě.

Proč bychom měli jet do vaší země?

To je skvělé. Pokud chcete zažít novou kulturu a tradice, měli byste být v Nepálu. V Nepálu existuje 123 druhů jazyků a 127 druhů hradních systémů. Pokud chcete vidět přírodu a klid nebes, měli byste být v Nepálu. Měli byste přijet kvůli horolezectví, cestování, jídlu, bungee jumping, objevování nových věcí, kultuře, umění a architektuře. Měli byste najít přirozený Nepál v Nepálu.

Na rozhovoru pracovali: Veronika Topinková, Adéla Lockerová, Nikola Straková 8.B a Daniel Vimr, Daniel Topinka 9.B
Přepsal a přeložil: Daniel Topinka 9.B

(pozn. Neopravovány chyby v anglické části.)

NEJDŘÍV ZÁBAVA POTÉ ZÁVISLOST

Drogy nejsou kamarádi. Drogy jsou takové látky, které mohou ovlivnit chování a pocity člověka. Někdy se dávají do léku, ale taky je lidé berou jen tak. To není moc dobré.

Jsou různé druhy drog. Některé způsobují, že má člověk hodně energie, jiné ho uspí, nějaké jsou taneční-využívají se na večírcích. Existují i povolené drogy, třeba kofein v kávě, cigarety nebo alkohol. Tyto drogy jsou v kategorii tolerované. Mezi drogou, o které se dnes mezi teenageři hodně mluví, patří kratom. Pochází ze stromu z Asie. Lidé jeho listy trhají, suší a drtí. Většinou z toho vznikne prášek, který se sype do vody a následně se vypije, nebo je tento prášek součástí čaje. Některí studenti nebo sportovci ho berou, aby se jim líp soustředilo a sportovalo. Ale kratom je hodně

nebezpečný, protože si na něj člověk může rychle vytvořit závislost. Závislost vzniká pomalu a nenápadně. Poprvé si dáme trochu, chvíli funguje tak, jak má, ale za chvíli přestane fungovat. Najednou je člověk unavený, potřebuje víc a už je tady závislost.

ŘÍCT SI O POMOC NENÍ OSTUDA!

Byla milá a usměvavá. Nic nenasvědčovalo tomu, že sedíme naproti ženě, jejíž životní příběh se odehrál za zdi psychiatrické léčebny. Nepřišla nás strašit, ani poučovat, přišla, aby nám upřímně řekla o svém životním příběhu a závislosti na alkoholu. Vyprávěla nám o tom, jak si sáhla na dno a naopak, kdy byla šťastná. Jméno této ženy je Veronika Albrechtová. Pro mě je to člověk, který mi neuvěřitelně otevřel oči, má můj obrovský obdiv za to, jak odvážně dokáže mluvit o svém problému na veřejnosti. A to, že dokázala napsat knihu a dělá podcasty na téma duševní zdraví a závislosti, mi potvrdilo, že je opravdu statečná. Konkrétní poselství, která jsem si odnesla z tohoto setkání: Vždy existuje cesta ven, i když si myslíte, že to není možné. Existuje velmi tenká hranice mezi „normálním“ člověkem a „závislým“. I to nejtemnější období se dá přetvořit v něco smysluplného a prospěšného. Opravdu mě to velmi emočně poznamenalo a donutilo hluboce přemýšlet. Myslím si, že moji spolužáci to měli velmi podobně.

Adéla Jandečková, 9.B

Kratom používali lidé v Asii stovky let. Byl známý jen tam, lidé ho používali na tlumení bolesti a dodání energie. V roce 1939 byl kratom poprvé popsán nizozemským botanikem Pieterem Korthalsem. Do širšího povědomí se dostal v roce 2000, ale v Česku se o něm mluví až od roku 2020. Od někoho z vlastní zkušenosti: „Z počátku jsem díky tomu měla i mraky energie. Mně přišlo, jako kdyby kolem mě začalo svítit slunce. Fakt jsem si to užila. Ze začátku jsem byla nadšená. Konečně jsem našla něco, díky čemu se cítím dobře,” vzpomíná Magdalena na začátky s kratomem. Kratom brala nejdříve večer, aby se uvolnila před spaním. Po čase ale zjistila, že jí druhý den poté, nebývá dobře. Došlo jí, že má abstinenční příznaky. Zvažovala, že ho vysadí, příznaky se ale rychle začaly zhoršovat, a tak nakonec úplně spadla do závislosti. Uvádí, že když jela na dovolenou, měla strach, že si zapomene kratom zabalit, nakonec ho doma fakt nechala. Musela vystoupit z vlaku a vrátit se domů, strašně se styděla. Naštěstí se závislostí začala bojovat, absolvuje odvykací léčbu. Cesta bude velmi dlouhá. Drogy vypadají, že pomůžou. Ale ve skutečnosti jsou jedním z největších nebezpečí dneška. Nikdy je ani nezkoušejte, opravdu vypadají lákavě, ale...!!!

Míša Suchá, 6.C

DOBŘANSKÝ FOTBAL MÁ DLOUHOU TRADICI

Já fotbal v Dobřanech hraji už dlouho. TJ Dobřany se založila už v roce 1910. Hraje za ně hodně hráčů. Máme kategorie: minipřípravka, mladší přípravka, starší přípravka, mladší žáci, starší žáci, dorostenci, Muži A a muži B. Máme červeno-černé dresy. Kromě mladších žáků, ti mají modrobílé. Moje kategorie starší přípravka hraje okresní i krajský přebor. V okresním přeboru jsem 2. a v krajském 4.

Jirka Fojtík, 5.C

PLAVEJ, CÁKEJ, UŽÍVEJ!

Druhý a třetí ročník od začátku tohoto šk. roku opět jezdí na plavecký kurz. Je to tam úžasné a téměř nikdo neukončí kurz, aby nemiloval vodu, a hlavně se naučí plavat opravdu všichni.

UTAJENÁ POVOLÁNÍ - NEMOHLA JSEM VIDĚT KREV

ROZHOVOR SE ZDRAVOTNÍ SESTROU VĚROU ŠÍSKOVOU

Jaké je Vaše povolání?

Jsem zdravotní sestra a pracuji ve Fakultní nemocnici v Plzni na oddělení ARO.

Jaké je Vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

Jsem bakalář. Ale dodělávala jsem si vysokou školu až asi ve 45 letech. Jinak mám střední zdravotní školu. Potom po třech letech jsem si dělala specializaci - anestezie, resuscitace. Později tu vysokou.

Co je náplní Vašeho povolání?

Tak na anestezií a resuscitací chodíme uspávat. Jsme sestry k ruce k lékaři, chodíme uspávat na sály, nebo se staráme o lidi, který leží na oddělení ARO. To jsou lidi v akutním stavu, kdy jsou ohroženi na životě, takže jsou napojeni na přístroje. Na všechny možné přístroje: na podporu srdce, podporu dýchání, podporu funkce ledvin. Hodně odborná práce, ale pěkná.

Jak jste s Vaším povoláním spokojená?

Já jsem spokojená, já bych neměnila. Šla jsem tam vlastně hned po „zdrávce“ a jsem tam 37 let a nešla bych asi nikam jinam. A jestli ano, tak ale ve stejném oboru.

Doporučila byste toto povolání našim čtenářům?

Určitě ano. A nejenom holkám, ale i klukům, je to vysoce odborná práce.

Jste s Vaším platem spokojená?

Já si myslím, že jo. Proti tomu, co to bylo, tak si myslím, že je práce ohodnocená slušně.

Mezi kterými povoláními jste se rozhodovala?

No, tak já, když jsem se vlastně rozhodovala, tak ono toho moc nebylo. Na střední školu mohli jít ti, kteří neměli žádnou trojku. A já jsem měla jednu trojku, tak jsem byla docela drzá, že jsem chtěla jít na střední školu. Nicméně, já jsem nechtěla sedět v kanceláři, takže tam to bylo asi jako jednoznačné. Sice jsem nemohla vidět krev, ale prostě jsem tam šla s tím, že se s tím poperu a že budu sestra.

Máte nějaký nezapomenutelný zážitek z práce? Jaký?

Těch zážitků je docela hodně, ale jsou pacienti, na které člověk nikdy nezapomene, kteří mu zůstanou v hlavě. Pamatuju si i jméno, pamatuju si přesně, kde ležel, když byl v bezvědomí, v těžkém stavu, nikdo nepočítal s tím, že by to ten člověk mohl zvládnout, a najednou se Vám probere, tak to je skvělé.

Co je na Vaší práci nejtěžší?

Nejtěžší? Spíš asi ta psychika. Psychika, srovnat se s tím, že člověk se prostě potká i s tím negativním, potká se i se smrtí.

V čem Vás toto povolání obohacuje, co Vám přináší?

Co mi přináší? Jednak má člověk pocit, že někomu pomůže, což je skvělé. Navazujete vztah i s rodinou, pacientů. Takže i tam někdy vznikne i, dá se říct, přátelství.

Pro jaký typ lidí je toto povolání vhodné?

Myslím si, že to není úplně o typu lidí, protože já jsem tam taky šla s tím, že jsem nemohla vidět krev. Jdete tam, je to výzva, poperete se s tím, naučíte se to.

Co Vás na tomto povolání baví?

Mě na tom baví úplně všechno - starat se o lidi, povídat si s nimi. Oni teda moc nemůžou mluvit, jsou napojeni na přístroje, třeba jenom artikuluji, když už se proberou a musíte odezírat. Lidem pomůžete, usnadníte jim život, vlastně jim pomůžete se vrátit do života, jo, tak to je děsně fajn.

Co Vás v práci překvapí?

Překvapí. Někdy mě překvapí třeba ty rodiny. Protože někdy jsou lidé i zlí. A zase to člověk musí pochopit, protože oni se bojí, jsou ve stresu, takže se někdy chovají neadekvátně.

Od kolika let jste chtěla vykonávat toto povolání?

Já vlastně ani nevím. To nebylo tak, že bych ošetřovala panenky a podobně. Vycházela jsem z osmé třídy a rozhodovala se, kam půjdu, tak jsem si říkala, že půjdu na zdrávku. Všichni mi to rozmlouvali, nechod' tam, nechod' tam, ale já tam stejně šla.

Jaký člověk musí být, aby mohl vykonávat Vaše povolání?

Ve finále to povolání ho i trošku zformuje, i kdyby byl výbušný, tak se naučí prostě být pokorný, protože ta pokora k tomu patří.

Co se stane, když uděláte chybu?

Já nesmím udělat chybu. A když člověk udělá chybu, tak se musí naučit, že to musí okamžitě říct. Protože každá chyba se dá napravit, dá se prostě udělat něco, aby se to srovnalo. A není to tak, že prostě, když uděláte chybu, tak ji zaretušujete a musíte ji schovat. Takže chyba by se neměla stát, snažíme se, aby se žádná nestala, ale stát se vždycky něco může, jsme lidi. Ale musíme chybu okamžitě nahlásit, aby se s tím dalo něco dělat. Ale to, že by to člověk zatloukl, tak z toho může být velký problém.

Je Vaše povolání něčím nebezpečné?

Nebezpečné úplně není. Samozřejmě pracujeme s přístroji. Když jsou pacienti agresivní, stane se, že občas dostanete i ránu. Ale není to o tom, že by vám pacient chtěl ublížit. Ale není to o tom, že by to dělali cíleně nebo by to bylo pořád. Spíš musíte dodržovat pravidla a být opatrní.

Daniel Topinka, 9.B

PRAVOPIS A TY? ZJISTI, JAK JSI NA TOM!

Doplň i/í, y/ý

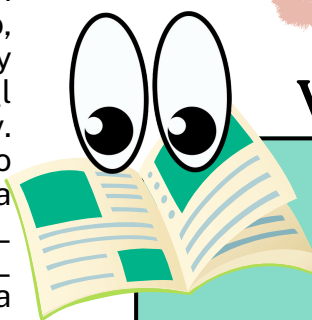
Budka

Zb__ňkův děda se stav__l v B__džově a tam natankoval auto. Toť b__l b__strý postřeh jeho, protože jinak už b__ skoro do té benz__nky nedojel. Z lesa, kde pak houbařil__, to b__l celkem kus. Vezl s sebou bab__čku a houb__čky. Javor, u kterého všechny houb__ našl__, b__l po druhé nenalez__telný. Když doraz__li domů a chtěl__ houb__ upéct, v jejich příb__tku byl__ s__korky. Ze starob__leho náb__tku měl__ b__délko. Z domku b__la ob__dlená budka! Děda zb__l z prken nov__ dům a radosti z toho měl__ moc. Ale neb__lo to zb__tečné? S__korky sezobal__ všechno zrní a slunečnice a na jaře frrrnk a budka zase os__řela.

Řešení:

Redakce Podlavičníku:

Tobiáš Hlaváč, Jasmína Holčeková, Michal Hrbáč, Šimon Sýkora (všichni 5.A), Lenka Samcová, Štěpán Karel Hrabek (oba 5.B), Radovan Hajdúk, Jiří Fojtík (oba 5.C), Jan Otýs, Amálie Vavriková (oba 5.D), Michaela Suchá 6.C, Linda Bursová 7.C, Adéla Lockerová, Nikola Straková, Veronika Topinková, Karolína Jandečková, Gábina Petrová (všechny 8.B), Adéla Vondrušková 9.A, Daniel Vimr, Daniel Topinka, Adéla Jandečková (všichni 9.B)

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE:

Mikulášský jarmark
Rozhovor s Janou Prášilovou
Edison - rozhovor
Chvála různosti
Juniorfest jinak
Používání mýdla po WC

slunečnice a na jaře frrrnk a budka zase osířela.